

ngồi bên trong và đang nằm bất động, trống trải giữa ruộng, hai nhân viên PHĐ đang ì ạch lội dưới ruộng là một mục tiêu quá dễ dàng cho những địch quân đang núp trong những bụi cây rậm rạp. Chúng tôi sợ nhất là B-40 vì vị trí phi cơ quá gần với những hàng cây chung quanh.

Mặc dù hai chiếc Gunship đang cố gắng hết sức để bảo vệ chúng tôi nhưng những vết đạn quá hay hết tầm vẫn tạo nên những cột nước văng tung tóe chung quanh chiếc Rescue. Chúng tôi gồng mình ngồi yên đó để chờ...và để chờ...thôi thì cầu Trời cho đạn tránh mình...

Tất cả chỉ diễn ra trong vòng vài phút mà chúng tôi có cảm tưởng như là lâu lắm ...

Nhờ Ôn Trên, cuối cùng xác của PHĐ tử nạn cũng được kéo lên đặt giữa lòng tàu. Tr/u Các kéo hết Collective Pitch, chúi đầu bay sát mặt ruộng, lấy vận tốc tối đa rồi móc ngược lên cao bỏ lại sau lưng hai chiếc Gunship và những tiếng đạn thưa dần theo sau...

Chỉ độ một phút sau, hai chiếc Gunship cũng an toàn rời vùng theo chiếc Rescue.

- „Paddy đây Mekong!“

- „Mekong đây Paddy, nghe bạn 5/5- over,„

- „Paddy đây Mekong, phi vụ hoàn tất, đã lấy được xác, rời vùng với hai Gunship, nhờ check với HQCC để đáp ở đâu - over“. Tr/u Các báo cáo với Paddy.

Khoảng 2 phút sau, Paddy gọi lại.

- „Mekong đây Paddy, HQCC muốn bạn đáp ở dưới chân Bình Thủy Tower, sẽ có xe Cứu Thương chờ sẵn - over „

Trời đã về chiều, một đêm thật buồn không trăng sao, rải rác đâu đây lấp lánh ánh đèn tình nhỏ như những con đom đóm đang bay lơ lửng trong đêm. Tr/U Các đã quá mệt mỏi nên giao cần lái cho tôi bay về Cần Thơ. Hít một hơi dài, điều thuốc Capstan như đốt phồng môi tôi, chất nhựa của thuốc cho tôi một cảm giác dễ chịu nhưng cũng mang máng một chút gì cay đắng...

Cuộc đời của một người lính trong thời chinh chiến quả thật rất ngắn ngủi. Đã hơn một năm đi bay hành quân, hầu như ngày nào tôi cũng thấy xác của những người lính chiến đến nợ nước. „Chết là hết“, đơn sơ, giản dị với câu nói đó nhưng thật sự niềm thương tiếc của những người ở lại sẽ không bao giờ hết, không bao giờ người ngoại.

Tôi quay lại nhìn xác của người „đàn anh“ (Đại Úy Đạm), chung mẫu cờ sắc áo với tôi, anh nằm đó với giấc mơ dài. Trong những giây phút kinh hoàng cuối cùng trước khi phi cơ đâm xuống đất, anh đã nghĩ gì?

Anh có đủ thời giờ để sợ nữa không? Anh có biết là anh sẽ chết không?

Anh nằm nghiêng úp mặt xuống sàn tàu, mặt anh dính bê bết bùn, giấy vớ, súng đạn cá nhân, tiền bạc, đồng hồ (vết da trắng trên cổ tay so với mẫu da xạm nắng của cánh tay) cho biết là bọn du kích đã lột anh sạch sẽ, chỉ còn chiếc áo lưới rỗng tuếch mặc trên người. Bọn chúng đã tìm ra chỗ chiếc L-19 rớt trước chúng tôi, kéo xác anh ra nằm giữa ruộng và chờ để bắn rớt chiếc Rescue.

Đang taxi về phía chân Tower Bình Thủy, tôi đã thấy một xe Cứu Thương, một xe Cứu Hỏa và một số khoảng chín, mười người mặc quân phục, lẫn lộn với một hai người đàn bà trong đó. Vừa đặt tàu xuống, một người thiếu phụ độ khoảng 30 tuổi trở lại, tóc bay tơi tả dưới sức mạnh của cánh quạt trực thăng, vẻ mặt trông rất thiếu ngủ chạy hốt hải như bay đến ôm xác của người Sĩ Quan đang nằm trong lòng tàu...

Tiếng khóc, tiếng gào thét vật vã của người thiếu phụ mà giờ đây đã trở thành góa phụ làm tôi ứa lệ...bao năm đã trôi qua, dĩ vãng giờ chỉ là một chuỗi phi pha, mờ ảo nhưng tôi vẫn nhớ mãi phi vụ này và...mắt tôi vẫn cay cay...

Vì xác của Th/U Điều còn kẹt trong phi cơ và phần đầu máy bị chôn sâu dưới đất nên chúng tôi không thể đem xác của anh về. Theo như lời kể lại, gia đình anh là một gia đình có tiếng tăm ở Mỹ Tho nên bọn du kích muốn đòi tiền chuộc. Chúng đào xác của anh lên, chặt đầu thi thể và cắm trên một cọc tre, bên dưới chúng có treo một tờ giấy như sau:

„Trục Thăng, Khu Trục thì tha

Bà Già Quan Sát lột da chặt đầu“

Phần thi thể còn lại, bọn chúng thả dưới sông nhưng canh gác thật kỹ không cho người nhà của Th/U Điều lại lấy xác. Vài ngày sau khi đã nhận tiền chuộc, người nhà của Th/U Điều lại lấy xác đem về chôn cất nhưng phần đầu của thi thể bọn chúng vẫn giữ lại để đòi thêm tiền chuộc. Cuối cùng thi thể của Th/U Điều đã được cải táng sau khi gia đình của anh chuộc được phần thi thể còn lại của Th/U Điều.

Mẹ đón con về cuối đường bay

Mờ trong sương khói dáng con gầy

Nợ nước tình nhà con đến đáp

Nghìn thu yên giấc hỡi ngủ say...

Tiền nhau ngàn dặm cũng chia phôi

Vĩnh biệt một câu thơ đủ rồi

Vạn lời chưa nói sao còn thiếu

Nhắn gió về anh cõi xa xôi...

• Firebird24